

Predmet C-641/23 [Dubers]ⁱ**Sažetak zahtjeva za prethodnu odluku sastavljen na temelju članka 98.
stavka 1. Poslovnika Suda****Datum podnošenja:**

26. listopada 2023.

Sud koji je uputio zahtjev:

Rechtbank Amsterdam (Nizozemska)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

26. listopada 2023.

Osoba protiv koje je izdan europski uhidbeni nalog:

YM

Predmet glavnog postupka

Izvršenje europskog uhidbenog naloga

Predmet i pravna osnova zahtjeva za prethodnu odluku

Prilikom obrade jednog europskog uhidbenog naloga javila su se pitanja o usklađenosti nizozemskog zakona s pravom Unije u pogledu uvjeta za zahtijevanje jamstva vraćanja nakon kaznenog progona u državi članici koja izdaje uhidbeni nalog. Odluka kojom se upućuje prethodno pitanje donesena je nakon isteka roka za donošenje odluke o izvršenju europskog uhidbenog naloga. Stoga se postavlja i formalno pitanje o tome može li to biti prepreka tomu da se Sudu upute prethodna pitanja o meritumu.

ⁱ Naziv ovog predmeta je izmišljen i ne odgovara stvarnom imenu nijedne stranke u postupku.

Prethodna pitanja

I. Protivi li se članku 17. stavcima 4. i 7. Okvirne odluke 2002/584/PUP u vezi s člankom 267. Ugovora o funkcioniranju Europske unije to da država članica prenese prvonavedenu odredbu na način da pravosudno tijelo izvršenja, protiv čijih odluka nema redovnog pravnog lijeka, ne smije produžiti rok od 90 dana za donošenje odluke samo zbog toga što Sudu Europske unije namjerava uputiti prethodna pitanja izvan tog roka, tako da to tijelo posljedično treba odlučiti o izvršenju europskog uhidbenog naloga bez upućivanja tih prethodnih pitanja?

II. Protivi li se članku 5. točki 3. Okvirne odluke 2002/584/PUP u vezi s člankom 18. Ugovora o funkcioniranju Europske unije te, prema potrebi, u vezi s člankom 20. i člankom 21. stavkom 2. Povelje Europske unije o temeljnim pravima to da država članica prenese prvonavedenu odredbu na način da se predaja u svrhu kaznenog progona osoba koje borave u državi članici izvršenja može uvjetovati jamstvom vraćanja samo ako djelo zbog kojeg se traži predaja u svrhu kaznenog progona spada u nadležnost te države članice, što dovodi do toga da taj uvjet nije ispunjen ako to djelo nije kažnjivo u skladu s pravom te države članice, dok ta država članica ne predviđa isti uvjet za svoje državljane?

III. U slučaju potvrdnog odgovora na drugo pitanje: protivi li se članku 9. stavku 1. točki (d) Okvirne odluke 2008/909/PUP u vezi s člankom 25. te okvirne odluke, kao i u vezi s člankom 4. točkom 1. i člankom 5. točkom 3. Okvirne odluke 2002/584/PUP, to da država članica koja je primijenila članak 7. stavak 4. Okvirne odluke 2008/909/PUP, prenese prvonavedenu odredbu na način da

druga tijela države članice izvršenja (kao države izvršiteljice), nakon što je pravosudno tijelo izvršenja pod jamstvom vraćanja odobrilo predaju državi članici koja izdaje uhidbeni nalog u svrhu kaznenog progona za djelo u smislu članka 2. stavka 4. Okvirne odluke 2002/584/PUP, koje nije kažnjivo u skladu s pravom države članice izvršenja, ali u pogledu kojeg je pravosudno tijelo izvršenja izričito isključilo mogućnost odbijanja predaje zbog tih razloga,

moraju ili smiju odbiti priznavanje i izvršenje kazne zatvora koja je za to djelo izrečena u državi članici koja izdaje uhidbeni nalog zbog toga što to djelo nije kažnjivo u skladu s pravom države članice izvršenja (kao države izvršiteljice) te stoga također moraju ili smiju uskratiti korištenje jamstva vraćanja?

Navedene odredbe prava Unije

Okvirna odluka Vijeća 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica (SL 2002., L 190, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 83. i ispravak SL 2013., L 222, str. 14.), kako je izmijenjena Okvirnom odlukom 2009/299/PUP (SL 2009., L 81, str. 24.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 16., str. 169.): članci 2., 4., 5. i 17.

Okvirna odluka Vijeća 2008/909/PUP od 27. studenoga 2008. o primjeni načela uzajamnog priznavanja presuda u kaznenim predmetima kojima se izriču kazne zatvora ili mjere koje uključuju oduzimanje slobode s ciljem njihova izvršenja u Europskoj uniji (SL 2008., L 327, str. 27.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 11., str. 111.), kako je izmijenjena Okvirnom odlukom 2009/299/PUP: članci 7., 9. i 25.

Navedene odredbe nacionalnog prava

Wet van 29 april 2004 tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie (Overleveringswet) (Zakon od 29. travnja 2004. o prenošenju Okvirne odluke Vijeća Europske unije o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica Europske unije (Zakon o predaji), u daljnjem tekstu: OLW) (Stb. (nizozemski službeni list) 2004., 195), izmijenjena verzija: članci 6., 7., 22. i 29.

Wet wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging vrijheidsbenemende en voorwaardelijke sancties (Zakon o uzajamnom priznavanju i izvršenju bezuvjetnih i uvjetnih zatvorskih kazni, u daljnjem tekstu: WETS) (Stb. 2012., 333), izmijenjena verzija: članci 1:1., 2:11., 2:12. i 2:13.

Wetboek van strafrecht (Kazneni zakonik, u daljnjem tekstu: Sr): članci 7. i 86.b

Wetboek van strafvordering (Zakon o kaznenom postupku): članak 456.

Sažet prikaz činjenica i postupka

- 1 U glavnom postupku riječ je o europskom uhidbenom nalogu koji je 9. svibnja 2023. protiv YM-a izdao Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze, Wydział III Karny (Okružni sud u Jelenijoj Góři, treći kazneni odjel, Poljska). Rechtbank Amsterdam (Sud u Amsterdamu, Nizozemska, u daljnjem tekstu: Rechtbank) kao pravosudno tijelo izvršenja treba odlučiti o izvršenju tog europskog uhidbenog naloga. Protiv njegove odluke nema redovnog pravnog lijeka.
- 2 Taj europski uhidbeni nalog služi provođenju kaznenog progona protiv YM-a zbog djela koje se sastoji u povredi obveze plaćanja uzdržavanja za dijete u skladu s odlukama poljskih sudova. Pravosudno tijelo koje izdaje uhidbeni nalog smatralo je da to djelo nije kazneno djelo u smislu članka 2. stavka 2. Okvirne odluke 2002/584/PUP koje može dovesti do predaje „bez provjere dvostruke kažnjivosti”. Rechtbank je utvrdio da djelo nije kažnjivo u skladu s nizozemskim pravom, ali smatra primjerenim isključiti primjenu fakultativnog razloga za neizvršenje u smislu članka 4. točke 1. Okvirne odluke 2002/584/PUP.
- 3 YM je poljski državljanin, ali je neprekidno najmanje pet godina zakonito boravio u Nizozemskoj te je ondje stoga stekao pravo stalnog boravka. Rechtbank smatra

da YM ima boravište u Nizozemskoj u smislu članka 5. točke 3. Okvirne odluke 2002/584/PUP. Osim toga, YM je toliko usko povezan s Nizozemskom da bi se izvršenjem kazne zatvora u Nizozemskoj, koja bi se eventualno izrekla nakon predaje Poljskoj, povećali izgledi za socijalnu rehabilitaciju.

- 4 YM je uhićen 2. srpnja 2023. u Nizozemskoj u svrhu izvršenja europskog uhidbenog naloga. Tog dana počeo je teći rok od 60 dana za donošenje odluke. O tom predmetu raspravljalo se na prvom ročištu održanom 24. kolovoza 2023. Na tom ročištu Rechtbank je produljio rok od 60 dana za 30 dana. Međuodlukom od 7. rujna 2023. Rechtbank je ponovno otvorio raspravu kako bi strankama na ročištu od 28. rujna 2023. omogućio da se očituju o namjeravanom upućivanju zahtjeva za prethodnu odluku. Rok od 90 dana za donošenje odluke istekao je 30. rujna 2023., dakle prije odluke kojom se upućuje prethodno pitanje.

Sažet prikaz obrazloženja zahtjeva za prethodnu odluku

Uvod

- 5 Okolnost da djelo zbog kojeg se traži predaja u svrhu kaznenog progona ne predstavlja kazneno djelo u skladu s nizozemskim pravom i da tražena osoba ima boravište u Nizozemskoj daje povod za dva prethodna pitanja o tumačenju Okvirne odluke 2002/584/PUP i Okvirne odluke 2008/909/PUP u vezi s odlukom o tome može li se predaja u svrhu kaznenog progona osobe s boravištem u toj državi uvjetovati jamstvom vraćanja.
- 6 Međutim, prije nego što može uputiti prethodna pitanja Rechtbank treba s obzirom na nacionalno pravo razmotriti pitanje o tome smije li u toj fazi postupka Sudu još uputiti zahtjev za prethodnu odluku.

Prvo pitanje

- 7 S obzirom na velik broj zaprimljenih europskih uhidbenih naloga (otprilike 1000 godišnje) redovito se događa da Rechtbank može obraditi neki europski uhidbeni nalog tek neposredno prije isteka roka od 60 dana za donošenje odluke (kao u ovom slučaju) ili čak nakon toga. Često se u određenom predmetu tek nakon ročišta, kada sud vijeća o odluci koju treba donijeti, javi pitanje o tumačenju prava Unije. To je slučaj i u ovom predmetu. Na prvom ročištu nijedna od stranaka nije smatrala da način na koji je Nizozemska prenijela Okvirnu odluku 2002/584/PUP i Okvirnu odluku 2008/909/PUP zahtijeva tumačenje tih okvirnih odluka, nego je Rechtbank razmatrao to pitanje po službenoj dužnosti u svojoj međuodluci. U tom slučaju traženoj osobi i državnom odvjetništvu naknadno se omogućuje da se očituju o prethodnim pitanjima. U tu je svrhu u ovom slučaju održano još jedno ročište pred Rechtbankom. Naposljetku, formulacija prethodnih pitanja i priprema odluke kojom se upućuje prethodno pitanje također iziskuju određeno vrijeme. Ukratko: nije neuobičajeno da se zahtjev za prethodnu odluku može uputiti tek

nakon isteka roka od 90 dana za donošenje odluke, čak i ako je odgovarajuća namjera postojala već prije isteka tog roka.

- 8 Članak 22. stavak 4. OLW-a jedina je nacionalna pravna osnova za produljenje roka od 90 dana za donošenje odluke u vezi s prethodnim pitanjima koja se upućuju Sudu. U skladu s tom odredbom produljenje je moguće „ako Rechtbank u posebnim okolnostima još nije mogao odlučiti unutar roka navedenog u stavku 3. [rok od 90 dana za donošenje odluke] jer čeka odluku Suda Europske unije o prethodnim pitanjima koja su mu upućena, a koja je relevantna za odluku Rechtbanka”. S obzirom na pojašnjenja te odredbe sadržana u pripremnim aktima Rechtbank tumači tu odredbu na način da je produljenje roka od 90 dana za donošenje odluke u vezi s prethodnim pitanjima moguće samo ako je Rechtbank stvarno uputio ta pitanja prije isteka roka.
- 9 Rechtbank smatra da članak 22. stavak 4. OLW-a nije u skladu s pravom Unije jer mu ta odredba onemogućuje da uputi prethodna pitanja ako je već istekao rok od 90 dana za donošenje odluke.
- 10 U presudi F Sud je odlučio da države članice trebaju poštovati rokove za donošenje konačne odluke predviđene člankom 17. Okvirne odluke 2002/584/PUP „osim ako nadležni sud ne uputi prethodno pitanje Sudu”¹. U takvom slučaju postoje „posebne okolnosti” u smislu članka 17. stavka 7. Okvirne odluke 2002/584/PUP koje dovode do toga da postupak predaje može trajati dulje od 90 dana².
- 11 Budući da protiv odluke Rechtbanka o izvršenju europskog uhidbenog naloga nema redovnog pravnog lijeka, Rechtbank je u skladu s člankom 267. trećim stavkom Ugovora o funkcioniranju Europske unije (u daljnjem tekstu: UFEU) dužan uputiti prethodno pitanje Sudu. Međutim, u slučaju kao što ovaj, tekst članka 22. stavka 4. OLW-a protivi se tomu da Rechtbank ispuni svoju obvezu upućivanja prethodnih pitanja o tumačenju Okvirne odluke 2002/584/PUP i Okvirne odluke 2008/909/PUP. Ipak, nacionalna postupovna pravila kao što je članak 22. stavak 4. OLW-a ne smiju omogućiti Rechtbanku da izbjegne obveze koje ima na temelju članka 267. UFEU-a³.
- 12 Kako bi se utvrdilo smije li Rechtbank uputiti prethodna pitanja o meritumu, potrebno je stoga najprije uputiti formalno prethodno pitanje o tome protivi li se pravu Unije pravilo države članice kojim se na taj način ograničava obveza pravosudnog tijela izvršenja da uputi prethodna pitanja. U slučaju potvrdnog odgovora na formalno prethodno pitanje Rechtbank može uputiti prethodna pitanja o meritumu.

¹ Presuda od 30. svibnja 2013., F, C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, t. 64. i 65.

² Presuda od 12. veljače 2019., TC, C-492/18 PPU, EU:C:2019:108, t. 43.

³ Presuda od 15. ožujka 2017., Aquino, C-3/16, EU:C:2017:209, t. 47.

Drugo pitanje

- 13 U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje Rechtbank nastoji doznati je li način na koji je Nizozemska prenijela članak 5. točku 3. Okvirne odluke 2002/584/PUP u skladu s pravom Unije.
- 14 Povreda obveze plaćanja uzdržavanja za maloljetno dijete koja je utvrđena sudskom odlukom u ovom slučaju nije kažnjiva u skladu s nizozemskim pravom (t. 2.). Rechtbank tumači nizozemsku odredbu kojom se prenosi članak 4. točka 1. Okvirne odluke 2002/584/PUP na način da je pritom riječ o fakultativnom razlogu za neizvršenje. Taj sud stoga može isključiti mogućnost odbijanja predaje uz obrazloženje da djelo nije kažnjivo u Nizozemskoj. Rechtbank smatra da je to i primjereno u ovom slučaju jer je djelo počinio poljski državljanin u Poljskoj.
- 15 YM je zahtijevao da ga se izjednači s nizozemskim državljaninom i da se na njega primijeni nizozemska odredba kojom se prenosi članak 5. točka 3. Okvirne odluke 2002/584/PUP, odnosno članak 6. OLW-a. Ispunjena su dva od tri uvjeta koja su za to predviđena člankom 6. stavkom 3. OLW-a. YM je dokazao da je neprekidno najmanje pet godina zakonito boravio u Nizozemskoj (prvi uvjet). Iz mišljenja koje se odnosi na YM-a, a koje je sastavio Immigratie- en Naturalisatiedienst (Služba za imigraciju i naturalizaciju, Nizozemska), proizlazi da on vjerojatno neće izgubiti pravo boravka u Nizozemskoj zbog kazne ili mjere koja će mu se izreći nakon predaje (treći uvjet). Nadalje, Rechtbank je utvrdio da YM s Nizozemskom ima gospodarske, društvene i jezične veze koje upućuju na to da su izgledi za njegovu socijalnu rehabilitaciju veći u Nizozemskoj nego u državi članici koja izdaje uhidbeni nalog. Stoga postoje dovoljni razlozi za to da se predaja YM-a uvjetuje jamstvom vraćanja.
- 16 Međutim, u ovom slučaju nije ispunjen drugi uvjet za izjednačavanje s nizozemskim državljaninom. U skladu s tim, osobi o kojoj je riječ „u Nizozemskoj se treba moći suditi za djelo na kojem se temelji europski uhidbeni nalog”, odnosno to djelo treba spadati u nizozemsku nadležnost. Djelo zbog kojeg se u ovom predmetu traži predaja počinjeno je izvan Nizozemske. Za izvanteritorijalnu nadležnost člankom 7. stavcima 1. i 3. Sr-a zahtijeva se da je djelo *kažnjivo* u skladu s nizozemskim pravom, i to kao *teško kazneno djelo (misdrijf)*. Budući da to djelo kao takvo ne predstavlja kazneno djelo u skladu s nizozemskim pravom, Nizozemska nije nadležna u tom pogledu. Stoga u skladu s tekстом članka 6. stavka 3. OLW-a Rechtbank ne smije uvjetovati predaju Poljskoj u svrhu kaznenog progona YM-a jamstvom vraćanja u Nizozemsku.
- 17 Međutim, postavlja se pitanje o tome je li uvjet, prema kojem se traženoj osobi „u Nizozemskoj treba moći suditi za djelo na kojem se temelji europski uhidbeni nalog” u skladu s pravom Unije, osobito s člankom 18. UFEU-a te člankom 20. i člankom 21. stavkom 2. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja). Prema mišljenju Rechtbanka, člankom 6. stavkom 3. OLW-a na temelju tog uvjeta, koji vrijedi za strance (državljanin drugih država članica koje nisu Nizozemska), uvodi se razlikovanje po osnovi državljanstva. Naime,

članak 6. stavak 1. OLW-a ne sadržava takav uvjet za nizozemske državljane. Stoga Rechtbank može uvjetovati predaju nizozemskog državljanina u svrhu kaznenog progona jamstvom vraćanja, čak i ako Nizozemska nije nadležna za djelo zbog kojeg se traži predaja u svrhu kaznenog progona. Suprotno tomu, Rechtbank može jamstvom vraćanja uvjetovati predaju stranca koji boravi u Nizozemskoj u svrhu kaznenog progona samo ako je Nizozemska nadležna za djelo zbog kojeg se traži predaja u svrhu kaznenog progona.

- 18 To razlikovanje ne temelji se na pravilu o izvanteritorijalnoj nadležnosti. Nizozemska je na temelju članka 7. stavaka 1. i 3. Sr-a nadležna za kaznena djela koja su u inozemstvu počinili nizozemski državljani i stranci (kao YM) s [uobičajenim] ili stalnim boravištem u Nizozemskoj. Ako djelo koje je počinjeno u inozemstvu nije kažnjivo u skladu s nizozemskim pravom, Nizozemska nije nadležna ni u slučaju nizozemskog počinitelja ni u slučaju stranog počinitelja sa stalnim ili [uobičajenim] boravištem u Nizozemskoj.
- 19 Uvjet da se strancu „u Nizozemskoj treba moći suditi za djelo na kojem se temelji europski uhidbeni nalog” potječe iz izjave Nizozemske o Europskoj konvenciji o izručenju (koja je potpisana 13. prosinca 1957. u Parizu) i Konvenciji sastavljenoj na temelju članka K.3 Ugovora o Europskoj uniji o izručenju između država članica Europske unije⁴. Tim uvjetom treba izbjeći nekažnjavanje tražene osobe u slučajevima u kojima pravosudno tijelo izvršenja uvjetuje predaju jamstvom vraćanja, ali država članica koja izdaje uhidbeni nalog ne pruža ili ne pruža dovoljno jamstvo vraćanja.
- 20 Rechtbank smatra da to nastojanje da se izbjegne nekažnjavanje ne predstavlja objektivno opravdanje za razlikovanje.
- 21 Sud je opisao jamstva utvrđena člankom 5. Okvirne odluke 2002/584/PUP kao „jamstva koja država članica izdateljica naloga mora pružiti u nekim slučajevima”⁵. Država članica koja izdaje uhidbeni nalog stoga je obvezna pružiti ta jamstva ako njezino pravosudno tijelo koje izdaje uhidbeni nalog traži predaju u svrhu kaznenog progona osobe koja je državljanin države članice izvršenja ili ondje ima boravište. Taj zaključak potvrđuje okolnost da izostanak pružanja tog jamstva ne spada u razloge za neizvršenje navedene u člancima 3. do 4.a Okvirne odluke 2002/584/PUP. U prilog tom zaključku idu i članak 27. stavak 4. i članak 28. stavak 2. točka (d) Okvirne odluke 2002/584/PUP. Na temelju tih odredbi država članica koja izdaje uhidbeni nalog treba u slučaju zahtjeva za dodatno odobrenje u pogledu situacija navedenih u članku 5. Okvirne odluke 2002/584/PUP osobito pružiti ondje navedena jamstva.

⁴ Potpisana 27. rujna 1996. u Dublinu (SL 1996., L 313, str. 12.)

⁵ Presude od 25. srpnja 2018., Minister for Justice and Equality (Nedostaci u pravosudnom sustavu), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, t. 42.; od 15. listopada 2019., Dorobantu, C-128/18, EU:C:2019:857, t. 48. i od 11. ožujka 2020., SF (Europski uhidbeni nalog – Jamstvo vraćanja u državu izvršiteljicu naloga), C-314/18, EU:C:2020:191, t. 40.

- 22 Ako je država članica koja izdaje uhidbeni nalog stvarno obvezna pružiti jamstvo vraćanja za osobu koja je državljanin države članice izvršenja ili koja ondje ima boravište, uvjetom prema kojem se strancu „u Nizozemskoj treba moći suditi za djela na kojima se temelji europski uhidbeni nalog” uzima se u obzir mogućnost da država članica koja izdaje uhidbeni nalog ne poštuje pravo Unije. Međutim, pravo Unije temelji se na uzajamnom povjerenju u to da druge države članice poštuju pravo Unije, tako da država članica izvršenja samo u posebnim okolnostima smije provjeriti je li država članica koja izdaje uhidbeni nalog u konkretnom slučaju poštovala pravo Unije⁶. Stoga uvjet prejudicira takve posebne okolnosti.
- 23 Ovaj predmet pokazuje nedostatke takvog načina postupanja. Državno odvjetništvo već je prije odluke Rechtbanka o pitanju može li se YM izjednačiti s nizozemskim državljaninom od pravosudnog tijela koje izdaje uhidbeni nalog zahtijevalo jamstvo vraćanja, koje mu je i pruženo. Stoga se u ovom predmetu ne može ostvariti opasnost od nekažnjavanja koju treba izbjeći tim uvjetom. Unatoč tomu, OLW se protivi tomu da se predaja u ovom predmetu uvjetuje jamstvom vraćanja.

Treće pitanje

- 24 U slučaju potvrdnog odgovora na drugo pitanje Rechtbank treba provjeriti može li članak 6. stavak 3. OLW-a tumačiti u skladu s Okvirnom odlukom. Ako to nije moguće, ne smije primjenjivati uvjet o kojem je riječ zbog neusklađenosti s izravno primjenjivim pravom Unije. Rechtbank ne isključuje mogućnost tumačenja članka 6. stavka 3. OLW-a u skladu s Okvirnom odlukom. U slučaju potvrdnog odgovora na drugo pitanje taj se uvjet stoga ne protivi predaji u svrhu kaznenog progona uz jamstvo vraćanja.
- 25 U slučaju kao što je ovaj, u kojem je nedostatak nadležnosti posljedica toga da djelo na kojem se temelji europski uhidbeni nalog nije kažnjivo u skladu s nizozemskim pravom, nakon odluke da se predaja u svrhu kaznenog progona osobe koja ima boravište u državi izvršiteljici zbog takvog djela uvjetuje jamstvom vraćanja postavlja se pitanje o tome je li način na koji je Nizozemska prenijela članak 25. Okvirne odluke 2008/909/PUP u skladu s pravom Unije.
- 26 Minister van Justitie en Veiligheid (ministar pravosuđa i sigurnosti, Nizozemska, u daljnjem tekstu: ministar) odlučuje o priznavanju i izvršenju kazne zatvora koja je izrečena u državi članici koja izdaje uhidbeni nalog nakon predaje u svrhu kaznenog progona uz jamstvo vraćanja (članak 2:10. stavak 1. WETS-a) „uzimajući u obzir ocjenu posebnog vijeća Gerechthofa [Arnhem-Leeuwarden] (Žalbeni sud u Arnhem-Leeuwardenu, Nizozemska)” (članak 2:12. stavak 1. WETS-a). Ako ministar odmah ne odbije priznavanje i izvršenje, Gerechthof Arnhem-Leeuwarden (Žalbeni sud u Arnhem-Leeuwardenu) provjerava, među

⁶ Vidjeti primjerice presudu od 25. srpnja 2018., Minister for Justice and Equality (Nedostaci u pravosudnom sustavu), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, t. 35. do 37.

ostalim, protive li se priznavanju osnove za obvezno odbijanje, primjerice, važan razlog da je „djelo za koje se izriče sankcija oduzimanja slobode kažnjivo u skladu s nizozemskim pravom ako je počinjeno u Nizozemskoj” (članak 2:11. stavak 3. točka (b) u vezi s člankom 2:13. stavkom 1. točkom (f) WETS-a). Ako djelo za koje se izriče kazna zatvora nije kažnjivo u skladu s nizozemskim pravom, automatska posljedica toga je u skladu s tekstom zakona odbijanje priznavanja kazne zatvora koja je za to izrečena u državi članici koja izdaje uhiđbeni nalog, što dovodi do toga da osoba na koju se to odnosi ne mora izdržati kaznu zatvora u Nizozemskoj unatoč jamstvu vraćanja.

- 27 Rechtbank u tome vidi povredu prava Unije. Kao prvo, osnova za odbijanje iz članka 9. stavka 1. točke (d) Okvirne odluke 2008/909/PUP sadržava *fakultativnu* osnovu za nepriznavanje i neizvršavanje, kao što to proizlazi iz uporabe glagola „moći”. Kao drugo, Okvirna odluka 2008/909/PUP temelji se na načelu uzajamnog priznavanja. U skladu s tim načelom priznavanje i izvršenje kazne zatvora izrečene u državi izdavateljici jesu pravilo, a odbijanje iznimka koju treba strogo tumačiti⁷. Stoga država članica treba svojim nadležnim tijelima u okviru prenošenja članka 9. stavka 1. točke (d) Okvirne odluke 2008/909/PUP ostaviti određenu marginu prosudbe prilikom primjene te osnove za odbijanje⁸.
- 28 Međutim, u kontekstu jamstva vraćanja zbog djela koje u skladu s pravom države članice izvršenja ne predstavlja kazneno djelo postavlja se pitanje o tome je li takva margina prosudbe u skladu s pravom Unije.
- 29 Naime, u skladu s člankom 25. Okvirne odluke 2008/909/PUP odredbe te okvirne odluke ne mogu utjecati na doseg niti na pravila primjene članka 4. točke 1. i članka 5. točke 3. Okvirne odluke 2002/584/PUP⁹. Te odredbe stoga imaju „prednost” pred odredbama Okvirne odluke 2008/909/PUP. Kao prvo, dio je jamstva iz članka 5. točke 3. Okvirne odluke 2002/584/PUP da osoba o kojoj je riječ „nakon saslušanja, bude *vraćena* državi članici izvršenja kako bi u njoj izdržala zatvorsku kaznu [...] koja joj je izrečena u državi članici koja izdaje uhiđbeni nalog”. Kao drugo, Sud je u više navrata odlučio da je članak 5. točka 3. Okvirne odluke 2002/584/PUP odredba Okvirne odluke koja „omogućava” da pravosudno tijelo izvršenja „u posebnim situacijama odluč[i] da kazna izrečena u državi članici koja izdaje nalog mora biti izvršena na državnom području države članice izvršiteljice naloga”¹⁰. Ako je pravosudno tijelo izvršenja odobrilo predaju pod jamstvom vraćanja (nakon što je isključilo primjenu fakultativnog razloga za neizvršenje zbog toga što djelo nije kažnjivo u skladu s pravom njegove države

⁷ Presuda od 11. siječnja 2017., Grundza, C-289/15, EU:C:2017:4, t. 46.

⁸ Vidjeti presudu od 29. travnja 2021., X (Europski uhiđbeni nalog – *Ne bis in idem*), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, t. 44.

⁹ Presuda od 13. prosinca 2018., Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, t. 48.

¹⁰ Presuda od 11. ožujka 2020., SF (Europski uhiđbeni nalog – Jamstvo vraćanja u državu izvršiteljicu naloga), C-314/18, EU:C:2020:191, t. 41.

članice) te odlučilo da osoba o kojoj je riječ mora izdržati eventualnu kaznu zatvora u državi članici izvršenja, Rechtbank smatra da se pravu Unije protivi to da nadležna tijela te države članice naknadno trebaju ili smiju odlučiti da okolnost da to djelo nije kažnjivo ne omogućuje priznavanje i izvršenje te kazne.

- 30 Točno je da prilikom primjene članka 5. točke 3. Okvirne odluke 2002/584/PUP, za razliku od onog što je slučaj prilikom primjene članka 4. točke 6. Okvirne odluke 2008/909/PUP, ne postoji opasnost od nekažnjavanja ako država članica izvršenja (kao država izvršiteljica) ne preuzme izvršenje kazne zatvora izrečene u državi članici koja izdaje uhidbeni nalog, ali bi se neizvršenjem u državi članici izvršenja ipak ugrozio cilj koji se odnosi na veće izgleda za socijalnu rehabilitaciju i koji se nastoji postići jamstvom vraćanja. Stoga obveza ili mogućnost nepriznavanja i neizvršenja zbog toga što djelo nije kažnjivo u skladu s pravom države članice izvršenja na taj način lišava članak 5. točku 3. Okvirne odluke 2002/584/PUP svakog korisnog učinka.
- 31 Odgovor na treće pitanje potreban je Rechtbanku za donošenje odluke. U slučaju potvrdnog odgovora na to pitanje Rechtbank bi još jednom mogao preispitati svoju namjeru da ne odbije predaju zbog toga što djelo nije kažnjivo u skladu s nizozemskim pravom zato što nije zajamčeno da bi osoba o kojoj je riječ mogla izdržati eventualnu kaznu zatvora u Nizozemskoj. U slučaju niječnog odgovora na to pitanje Rechtbank može pretpostaviti da priznavanje i izvršenje eventualno izrečene kazne zatvora neće biti spriječeni zbog toga što djelo nije kažnjivo u skladu s nizozemskim pravom jer su Gerechtshof (Žalbeni sud, Nizozemska) i ministar dužni, ako je to moguće, tumačiti WETS u skladu s Okvirnom odlukom¹¹ i jer članak 4. točka 1. i članak 5. točka 3. Okvirne odluke 2002/584/PUP imaju „prednost” u odnosu na odredbe Okvirne odluke 2008/909/PUP.

¹¹ Vidjeti presudu od 24. lipnja 2019., Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, t. 94.